



19-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – পৰিত্ৰতা অবিহনে মনুষ্য কোনো কামৰ নহয় সেয়েহে তোমালোক পৰিত্ৰ হৈ আনকো পৰিত্ৰ
বনোৱাত সহায় কৰিব লাগে”**

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো নিশ্চয়ৰ অবিহনে জীৱন সফল হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ধ্বংস হৈ যায়?

***উত্তৰ:-** যদি নিশ্চয় নাথাকে যে অতি মৰমৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে, আমি আহিছো জ্ঞান আৰু যোগ শিকি
উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ, তেতিয়া জীৱন ধ্বংস হৈ যায়। সংশয় অহা মানেই ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত হোৱা, সেয়েহে
নিশ্চয়তে বিজয় আছে। পিতাই মাতাসকলক আগত ৰাখে, ইয়াত ঈৰ্ষা কৰাৰ কোনো কথা নাই, ইয়াতো
সন্তানসকলৰ সংশয় অথবা দেহ-অভিমান আহিব নালাগে।

***গীত:-** ক'ন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰে (মোৰ মন পদূলিত কোন আহিল)

ওম্ শান্তি। এনেদৰে সন্তানসকলে কয়। বাবাই বুজায়, মই সাকাৰ নহওঁ, আকাৰ দেৱতাও নহওঁ। মই পৰম আত্মা হওঁ।
এয়াও আত্মায়ে কয়। মাত্ৰ অক্ষৰ যোগ হৈ যায়, পৰম-আত্মা অৰ্থাৎ পৰমাত্মা। তেওঁৰেই মহিমা আছে, যিজন পৰমাত্মাক
সকলো ভক্তগণে স্মৰণ কৰে, ইয়াকে মনুষ্য সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, আসুৰী সম্প্ৰদায়, ইজনে
সিজনক দুখ দিয়া সম্প্ৰদায়। এয়া কোনে বুজায়? যাক এই দুচকুৰে জানিব নোৱাৰি। আত্মাই নিজৰ বুদ্ধিৰে চিনি পায়,
যেতিয়া পিতাই পৰিচয় দিয়ে। তোমালোক মোৰ সন্তান, যিদৰে তোমালোক আত্মা, ময়ো আত্মা হওঁ। কিন্তু মই পিতা হোৱা
বাবে, মোক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়, সেইবাবে ভগবানুৱাচ বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা নহয় যে ব্ৰহ্মা ভগবানুৱাচ
বুলি কোৱা হ'ব। ব্ৰহ্মা দেৱতা নমঃ, ৰিষু দেৱতা নমঃ বুলি কোৱা হয়। এজন পিতাই নিজেই কয় - হে সন্তানসকল, শিৱ
ভগবানুৱাচ, মই তোমালোক সকলোৰে ভগৱান হওঁ। সকলোৱে মোক স্মৰণ কৰে। ময়েই সকলো সন্তানক সদায় সুখী,
সদায় শান্ত বনাওঁ। এয়া কেৱল কোৱা কথা নহয়। যিদৰে মনুষ্যই মনুষ্যক পুৰস্কাৰ দিয়ে - অমুক শান্তি স্থাপন কৰোতা
নেতা। ইয়াত মনুষ্যৰ কথা নহয়। সকলো মনুষ্যকেই পুৰস্কৃত কৰাজন হৈছে আমাৰ পিতা। তোমালোকে শ্ৰীমত অনুসৰি
পৰিত্ৰতা, শান্তি, সমৃদ্ধি স্থাপন কৰি আছা। তোমালোক যিসকল সহযোগী হোৱা তেওঁলোকে পৰিত্ৰতা, শান্তি আৰু সমৃদ্ধিৰ
উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে - ঠিক কল্পৰ আগৰ দৰে। এতিয়াতো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ছবছ প্ৰতিচ্ছবি আঁকিব নোৱাৰে।
ব্ৰহ্মাৰতো তথাপি সূক্ষ্ম ৰূপ আছে। এই পৰমাত্মা, যি তৰাৰ দৰে তেওঁৰ ফটো কিদৰে উঠাব। পৰমপিতা পৰমাত্মা এজনেই
আৰু তেওঁ হৈছে তৰাসদৃশ। ফটো উঠাব নোৱাৰে। আকৌ আত্মা, য'ত মন বুদ্ধি আছে, সেই আত্মাই তেওঁক জানে। এয়া
হৈছে নতুন কথা, সেয়েহে বুজায় যে তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰা। এই শৰীৰতো পিছতহে পোৱা।
তোমালোক আত্মা অবিনাশী, অমৰ হোৱা। শৰীৰ মৰণশীল। শৰীৰ যুৱা আৰু বৃদ্ধ হয়। আত্মাৰতো ছবি উঠাব নোৱাৰে,
সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। সাক্ষাৎকাৰৰো ফটো উলিয়াব নোৱাৰে। বাকী বুজাব পৰা যায়। মনুষ্য বা দেৱতাৰ ছবি উঠাব পাৰি,
পৰমাত্মাৰ নোৱাৰি, সেয়ে দুবিধাত পৰে। বুজিব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই বুজায় - গোটেই কল্প দেহ অভিমানত থাকা।
এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। সত্যযুগত তোমালোকৰ দৈৱী শৰীৰ আছিল, তাৰ পিছত পুনৰ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ শৰীৰত
আহিলা। এতিয়া আত্মা, তোমালোকে সলনি কৰিব লাগিব। মই তোমালোক আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতি আছে।
তোমালোকে এই কাণেৰে শুনা। আৰু কোনো মনুষ্যই এইদৰে নক'ব। তোমালোকে ইয়ালৈ আহিছা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ
ওচৰলৈ। কিন্তু তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। নিশ্চয় সেই নিৰাকাৰ জনেই সাকাৰ ৰূপত আহিছে, সেইবাবেইতো তোমালোকো
আহিছা নহয়নে। তোমালোকক সোধা হয় - কাৰ ওচৰলৈ আহিছা? তোমালোকে কোৱা যে শিৱবাবাৰ ওচৰত। এওঁ (দাদা)

মাজত দালাল, কিয়নো সম্পত্তি হৈছে ককাৰ। মাজত পিতা নাথাকিলে ককা বুলি ক'বা কেনেকৈ। ককাৰ সম্পত্তি কেনেকৈ পাবা। পিতা থাকিলেহে ককাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব পাৰিবা। ইয়াত নিশ্চয় অবিহনে কোনো আহিব নোৱাৰে। নিশ্চয় অবিহনে আহিলে উদ্দেশ্য সিদ্ধি নহয়। আহে শিৱবাবাৰ সৈতে মিলনৰ অৰ্থে। ব্ৰহ্মা দ্বাৰা পিতাৰ ওচৰত জন্ম নোলোৱাকৈ আমি তেওঁৰ (পিতাৰ) কিদৰে হ'ম। এয়াটো বুজিবলগীয়া কথা নহয়নে। কিন্তু মায়াই অবুজন বনাই দিয়ে, পুনৰ পিতা আহি বুদ্ধিয়ক বনায়। তোমালোকে পিতাক পাহৰিছা, সেয়েহে তোমালোক অনাথ হৈ পৰিছা। আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পাই থাকা। আধাকল্পৰ পৰা যেতিয়াৰ পৰা তোমালোক বিকাৰী হ'লা তেতিয়াৰে পৰাই তোমালোক দুখী হৈ হৈ এতিয়া মহাদুখী হৈ পৰিছা। যিসকল দেৱতা সদায় সুখী আছিল, এই সময়ত মহাদুখী হৈ পৰিছে। ক'ত স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য আৰু ক'ত এইয়া। ইয়াতেই তোমালোকে বুজি পোৱা যে শিৱবাবা আমাৰ সত্য পিতা, যাৰপৰা সত্যখণ্ডৰ উত্তৰাধীকাৰ পাওঁ। এইটো বুজি লৈ তোমালোক ইয়ালৈ আহা। নহ'লে অহাৰ প্ৰয়োজন নাই। বাহিৰত গৈ তোমালোকে ভাষণ দিয়া যে আহি পিতাৰ পৰা শিক্ষা লোৱা তেতিয়া স্বৰ্গৰ মালিক দেৱী-দেৱতা হৈ যাবা। কোনোবা যদি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হয়, তেতিয়া কলম লাগি যাব। বাকী মহাবিদ্যালয় অথবা বিশ্ব বিদ্যালয় এই এখনেই, য'ত নিতৌ পঢ়িব লাগে। পিতাক প্ৰতি মূহূৰ্ততেই স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। ৰক্ষাবন্ধনৰো গায়ন কৰা হয়। ভগ্নীয়ে ভাতৃক ৰাখী পিন্ধায়। মাতাসকল শক্তি নহয় জানো। এতিয়া তেওঁলোকৰ মৰ্যাদা উচ্চ কৰিব লাগে। ভাতাসকলকো কয় যে তোমালোকে এই মাতৃসকলৰ মৰ্যাদা ৰাখিবা, তেওঁলোকৰ সহায়কাৰী হ'বা। লাঞ্ছনাৰ পৰাও ৰক্ষা কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণভাবে নুবুজাৰ বাবে, অবাঞ্ছনীয় কথা শুনোৱা বাবে বেচেৰী মাতৃসকল বন্ধনত সোমাই পৰে। গতিকে যিয়ে ওলোটাকৈ কৰ্ম কৰে, পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱাত বাধা প্ৰদান কৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত বহুত পাপৰ বোজা আহি পৰে। ইয়াত তোমালোক আহিছা জীৱন গঢ়িবলৈ। এই জ্ঞান মৰ্গত বিঘ্নও আহি পৰে কাৰণ ইয়াত হৈছে পৱিত্ৰতাৰ কথা। যিশুখ্ৰীষ্টকো ত্ৰুচত দিয়া হৈছিল। সেয়াও পৱিত্ৰতাৰ কথা আছিল। আত্মা পৱিত্ৰ হৈ আহে আৰু পৱিত্ৰ বনাবলৈ চেষ্টা কৰে। আকৌ পোপ, পাদুৰী সকল গুৰু হৈ পৰে। বাস্তৱত গুৰু পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। কিন্তু আজিকালি বিবাহ আদিও কৰি পেলায়। পৱিত্ৰতা অবিহনে মনুষ্য কোনো কামৰ নহয়। ইয়াত পৱিত্ৰতা হৈছে মূখ্য। ইয়াতেই বিঘ্ন আহে। যিদৰে সুৰাপায়ীজনে সুৰা অবিহনে আৰাম নাপায়, সেইদৰে বিহ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় - মই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পৱিত্ৰ ৰজাৰো ৰজা বনাওঁ। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া ইয়ালৈ আহা তেতিয়া চকু ৰাখিব লাগে, কাৰোবাৰ মনলৈ একো সংশয়তো অহা নাই? নহ'লে বহুত অবলাৰ ওপৰত বন্ধন আহি পৰিব, তেতিয়া বহুত শাস্তি খাবা, কাৰণ পিতা ধৰ্মৰাজো হয়। আমি নিৰাকাৰজনক পিতা বুলি কওঁ। যদিও আজিকালি মেয়ৰকো বাপুজী বুলি কয়, গান্ধীজীকো বাপু বুলি কৈছিল। কিন্তু এওঁতো সকলো আত্মাৰেই প্ৰকৃত পিতা। এয়া কোনো অতিৰঞ্জিত প্ৰশংসা নহয়। পিতা মানেই হৈছে পিতা। আমাক আত্মাসকলক ৰাজযোগ শিকায়। পিতা আহে - ইয়াত সংশয় থাকিব নালাগে। সংশয় মায়ী ৰাৱণে আনে। সংশয়ক ভূত বুলি কোৱা হয়। নিশ্চয়ক ভূত বুলি কোৱা নহয়। নিশ্চয়ৰ দ্বাৰা বিজয় প্ৰাপ্তি হয়। সংশয় ভূতৰ দ্বাৰা বিনাশ প্ৰাপ্তি হয়। "বাবাই এনেকৈ কিয় কৰে, বাবাই মাতৃসকলৰ মহিমা কিয় কৰে"- এইটো সংকল্প অহাটোও সংশয়েই নহ'ল জানো। পিতাই কয় যে এয়াটো প্ৰবৃত্তি মৰ্গ, কিন্তু তাতো মাতা গুৰু বুলি কোৱা হয়। বন্দে মাতৰম্। মাতৃ গুৰু অবিহনে কাৰোৱেই কল্যাণ হ'ব নোৱাৰে। গোপসকলৰো কল্যাণ হয়। তাৰ পিছত তেওঁলোকে আনৰো সেৱা কৰে। মিত্ৰ সম্বন্ধী আদিক লৈ আনে। বলক, আপোনাক ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ ওচৰলৈ লৈ যাওঁ। তোমালোকো ব্ৰহ্মাকুমাৰ হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা প্ৰখ্যাত, যেতিয়া সৃষ্টি ৰচনা কৰা হৈছিল তেতিয়া নিশ্চয় ভগৱান আহিছিল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈছিল। ব্ৰহ্মাক কোনে জন্ম দিলে? পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই। নহ'লে মনুষ্যই সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিব? মনুষ্য কয়ো যে আমাক ঈশ্বৰে জন্ম দিলে, গতিকে নিশ্চয় ঈশ্বৰ শৰীৰত আহিব লাগিব। শৰীৰৰ নাম কি? সন্যাস লোৱাৰ বাবে, তেওঁৰ (শিৱ পিতাৰ) হোৱাৰ বাবে নাম হয় ব্ৰহ্মা। চোৱা, সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচা হয়? এয়া বৰ আচৰিত কথা। গীতা আদিত এইবোৰ কথা একোৱেই নাই। এয়া হৈছে সংগতিৰ জ্ঞান। পিতাই হৈছে সংগতি দাতা। সেই ৰচয়িতা জনেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। লাগিলে গোটেই

দুনিয়াতে বিচৰা, ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ বাহিৰে কোনোবা আছে জানো, যিয়ে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে? জ্ঞানী সন্তানসকলেহে সেয়া জানিব পাৰে।

তোমালোকে সিদ্ধ কৰিব লাগে যে পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে আমাৰ পিতা, তেওঁ সৰ্বব্যাপী নহয়। শেষত সকলোৱে বুজি পাব, যে এই জ্ঞান এওঁলোকক পৰমপিতা পৰমাত্মাহৈ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দিয়ে, সেয়েহে ইয়াৰ নাম হৈছে ব্ৰহ্মা জ্ঞান। ব্ৰহ্ম জ্ঞান নহয়। নিশ্চয় পিতাৰ পৰা পাইছে। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁৰ মহিমা আছে। জ্ঞানৰ কলহ আকৌ মাতাসকলক দিছে। পিতা আহি এই মাতাসকলক উচ্চ বনায়। পুৰুষসকলো উচ্চ হয়, কিন্তু ইয়াৰ বাবে ঈৰ্ষান্বিত হ'ব নালাগে। এনেকৈ ভাবিব নালাগে যে মাতাসকলৰ নাম কিয় দিয়া হল...। পিতা আহি, মাতাসকলৰ মান বঢ়ায়। পিতাই সন্তানসকলক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জ্ঞান দিয়ে, যাৰ নাম ৰখা হৈছে ব্ৰহ্মা জ্ঞান। জ্ঞান হৈছে শিৱবাবাৰ। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মাই নিজেও কয় যে মই জ্ঞানৰ সাগৰ নহয়। বহুত জন্মৰ অন্তত এই অন্তিম জন্মত বাবাৰ হৈছো আৰু তেতিয়া বাবাই নাম ৰাখিছে, যাক তুলি লোৱা হয়, তেওঁৰ নাম সলনি কৰা হয়। কিমান সুন্দৰভাবে পিতাই বুজায়। বিশাল ৰাজধানী স্থাপন হয়। লিখাও আছে - ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰা বিনাশৰ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ল। ৰুদ্ৰ হৈছে শিৱ। কৃষ্ণতো প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) আছিল। তেওঁ কেনেকৈ যজ্ঞ ৰচিব। আৰু গীতাৰ ভগৱানতো কৃষ্ণ নহয়। তেওঁ স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰা নাই। সেয়াতো ৰচয়িতাইহে ৰচিব। এইবোৰ কথা তেওঁলোকেই বুজিব যি আমাৰ কূলৰ হ'ব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ সকলৰেই কলম লাগিব। তোমালোকে বুজি গৈ থাকিবা কিমানদূৰ ল'ব পাৰিছা - সূৰ্যবংশীলৈ যাবা নে, চন্দ্ৰবংশীলৈ যাবা নে, নে প্ৰজালৈ? সকলোৱে ভাবে - মৃত্যুৰ কোনো ভৰসা নাই। আজিকালিতো বহি থাকোতেই তৎক্ষণাত মৃত্যু হৈ যায়। স্বৰ্গত অকাল মৃত্যু নহয়। মনুষ্যই সুখপ্ৰাপ্তিৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰে। এতিয়া আমি নিজকে সুখী কৰো, সম্পত্তিৰান হওঁ। কোনোৱে ৫ টকা পালে আকৌ চেষ্টা কৰে যাতে ৬,৭ টকা পাওঁ। পিতাই কয় - মইতো তোমালোকক সম্পত্তিৰান কৰি দিওঁ। সন্যাসীসকলে কয় যে সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠা সদৃশ। তেওঁলোকে কি জানে। পিতাই বুজায় যে হঠযোগীয়ে কাকো জীৱনমুক্তি দিব নোৱাৰে। জীৱনমুক্তি পৰমপিতা পৰমাত্মাহৈ দিয়ে-এই মাতৃসকলৰ দ্বাৰা। নিশ্চয় পুৰুষো আছে। পুনৰ আনকো নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমান উচ্চ পদ পাবা। মাতাসকল সংখ্যাগৰিষ্ঠ। নামো গো-পাল, কান্হায়া আদি গায়ন কৰা হয়। বলধৰ নাম জানো গোৱা হয়। ইয়াত দেহ-অভিমান আহিব নালাগে। দেহ-অভিমান আহিলে মায়াই উৰুৱাই লৈ যায়। সন্তানসকল এইটো নিশ্চয়ৰে আহে যে আমি অতি মৰমৰ পিতাৰ ওচৰলৈ গৈ যাওঁ। এয়া আত্মাই মুখেৰে কয় - পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰলৈ ৰাজযোগৰ শিকি আৰু জ্ঞান লৈ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ যাওঁ। নহ'লে ইয়ালৈ অহাৰ প্ৰয়োজন নাই। এইটো মনোবৃত্তিৰে নাহিলে, সংশয়হে লৈ গুছি যাব, নিজৰ জীৱন নিজেই ধ্বংস কৰি পেলাব। তেতিয়া ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত হৈ যায়। সেইবাবে কোৱা হয় - নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ন্তী, সংশয়বুদ্ধি বিনশ্যন্তী। প্ৰথমেই লিখাই ল'ব লাগে, কাৰ ওচৰলৈ যোৱা? পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰলৈ। তেৱেঁই বুজায়। পিতাই বুজায় - ভক্তিমাৰ্গত কৃষ্ণৰ দৰ্শন কৰে, কিমান গভীৰ ভক্তি কৰে, যেতিয়া ডিঙিত কুঠাৰ ৰাখি কয়, যদি সাক্ষাৎকাৰ নহয় তেনেহ'লে মৰি যাম, তেতিয়া বহুত কষ্টৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। এই সাক্ষাৎকাৰো ময়েই কৰাওঁ। ইয়াততো সন্তানসকলক মই সাক্ষাৎকাৰ কৰাবই লাগিব। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে, সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায় কিন্তু তাতে সুখী হ'ব নালাগে। যেতিয়ালৈকে পুৰুষাৰ্থ নকৰা তেতিয়ালৈকে এই প্ৰাণৰুদ্ধ কেনেকৈ পাবা? সেইবাবে পুৰুষাৰ্থ হ'ল প্ৰথম। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) শ্ৰীমতত চলি পিতাৰ সহযোগী হৈ সম্পূৰ্ণ বিশ্বত পৰিত্ৰতা, শান্তি স্থাপন কৰি শান্তি-বঁটা ল'ব লাগে।

(2) মাতা-ভগ্নীসকলক লাঞ্চিত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব কৰিব লাগে। মাতাসকলৰ মৰ্যাদা বঢ়াব লাগে। সন্মান ৰাখিব লাগে।

***বৰদান:-** দেহ-অভিমান ত্যাগৰ দ্বাৰা সদায় স্বমানত স্থিত হৈ থাকোতা সন্মানধাৰী হোৱা।

যিসকল সন্তানে এই এটা জন্মত দেহ-অভিমানৰ ত্যাগ কৰি স্বমানত স্থিত হৈ থাকে, তেওঁলোকে এই ত্যাগৰ ফলস্বৰূপে ভাগ্যবিধাতা পিতাৰ দ্বাৰা গোটেই কল্পতেই সন্মানধাৰী হোৱাৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈ যায়। আধাকল্প প্ৰজাৰ দ্বাৰা সন্মান প্ৰাপ্তি হয়, আধাকল্প ভক্তৰ দ্বাৰা সন্মান প্ৰাপ্তি হয় আৰু এই সময়ত সংগমততো স্বয়ং ভগৱানে নিজৰ স্বমানধাৰী সন্তানক সন্মান দিয়ে। স্বমান আৰু সন্মান দুয়োটাৰ মাজত বহুত গভীৰ সম্বন্ধ আছে।

***শ্লোগান:-** প্ৰতিটো খোজতে পিতাৰ, ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ আশীৰ্বাদ লৈ থাকিলে সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকিব।

!!ওম শান্তি!!
